

ANIMUS MOLESTANDI

PATRÍCIA
GABANCHO

MIQUEL ANGLARILL

Festa major

Sóc elitista, antipàtica i aixafaguitarres, però em fa pena quan la tele ensenya els concerts multitudinaris de la Mercè. Que trist que un ajuntament com el de Barcelona, que es vanta de tenir un institut de cultura moderníssim, faci per la festa major el que fan els municipis modestos, és a dir, *patxanga* de lloguer. Conec músics que ploren de ràbia quan veuen que els circuits de festa major es fonen com el gebre a mig matí perquè els alcaldes volen molt de jovent xalant i no conceben cap altre pinso que portar *triumfants* a preu d'or. Omplen les places i

buiden la sensibilitat. Barcelona també compta l'èxit de la Mercè per la convocatòria i si pot lluir dos milions millor que un, però una festa no és només la concurrència, senyor alcalde: també és una cultura.

El jovent té música tot l'any, l'agenda de concerts és *non-stop* i aquesta activitat una mica primitiva i bastant espasmòdica d'aixecar els dits índexs cap al cel al ritme del que sona és una de les poques coses col·lectives que queden, amb permís del cant del gol. No seré jo qui ho blasmí. És cert que en el meu temps la discoteca era artesanal i hom ballava amb un objectiu precís en la punta de la mirada, però no té sentit oposar-se als canvis perquè simplement passen. Ara bé: una festa ma-

jor també és una política cultural. I aquí sí que hi fico cullera. També és multitudinari el correfoc i no em digueu que no és una activitat molt més festiva i específica que no pas un concert de rock (què dic, rock? Si ara tot és fusió, que vol dir que tot està passat pel flamenc!). Ja sé que el correfoc és un *invent* del primer ajuntament democràtic, que va anar al pou de les tradicions i en va sortir, de la mà del genial Bienve Moya, amb el regal del foc simbòlic i participatiu que ha fet fortuna arreu, excepte a Europa (i em temo que tampoc al ministeri d'Indústria, que ens ho regularà d'aquí a dos dies).

Xerrava d'això precisament amb en Bienve a Llívia, aquest estiu, on s'organitza la Fescat, que, com el

Les festes amb arrels van reconquerir el carrer durant la democràcia

nom indica, és la llavor de les festes populars catalanes, perquè ensinistren el personal físicament per portar a terme les coses i intel·lectualment per comprendre el valor que tenen. Hi van futurs animadors. I en aquell espai de conversa es feia clar, xerrant xerrant, que l'albada de la democràcia va ser sobretot reconquerir el carrer i es va reviscolar la festa, però que després va venir una institucionalització ferotge perquè els ajuntaments van voler rendibilitzar l'alegria. Hi ha un moment que la cort mira cap al poble i veu que fan coses pintoresques, el significat de les quals desconeixem encara avui, perquè el poble és un misteri. La cort ho va codificar, mitjançant especialistes, i en diem cultura popular: avui la cort ho subvenciona perquè la votin.

Resulta que la gent, tipa de globalització, vol coses reals, petites arrels, ecos submergits en el temps: castells, bolets, correfocs. Saber que pertanyes, que vénis d'un camí que algú ha començat. Això no té res a veure amb *tonight, tonight*, ni tan sols amb els Manel. La festa major hauria de ser una mena de celebració de les arrels, perquè les revisquin els propis i les adoptin els aliens, amb les mateixes pulsions (o no) que fa dos segles (o tres). Vaig veure a Llívia unes falles andorranes, homes fent ballar el foc en la punta d'unes cadenes, el foc mediterrani sempre present, i us asseguro que allò tenia més veritat en la nit freda que no pas un concert convencional pagat per l'Ajuntament per tal de concentrar el *botellón* al Fòrum. ✪